

För många som kommer till Sverige finns det många traumatiska upplevelser i bagaget. Den här berättelsen beskriver på ett mycket målande sätt sådana upplevelser, som trots att de ägde rum i så tidiga år för alltid har etsat sig fast i minnet.

Jag står där och vet inte vad är det som händer med mig. Känner bara den hemska rädsla som har tagit över hela mig, rädsla som har fångat och paralyserat min kropp. Den hemska rädsla som jag kände så djupt inne i benmärgen. Jag ville bort så långt som möjligt från platsen jag befinner mig...jag ville vara någon annanstans bara inte där. Med tanke att jag kanske skulle bli av med min rädsla lyckades jag att förflytta mig en liten bit. Det gick inte så som jag hade tänkt mig, jag kände fortfarande den hemska och obehagliga rädsla....till slut satte jag mig ner på marken helt hjälplös och fångad i min egen kropp.

Vet inte hur länge satt jag där innan jag började reagera lite på vad som händer omkring. Det kändes som att jag satt där i evigheter. Det första som fångade min uppmärksamhet var min lille bror. Han var precis som han brukar vara. Han sprang omkring och lekte, han var glad och så livlig. Ja, det var han, precis som han brukar vara för det mesta. Det var min mosters man som passade och lekte med min lille bror. Min lillebror kom fram till mig, han ville att vi ska leka tillsammans men det kunde jag inte. Jag var fortfarande rädd, chockad och ville bort från den hemska platsen.

Det var mycket folk där. De flesta var släkt, vänner, grannar.... folk som jag kände och även de som jag har aldrig träffat förut. Många var ledsna och grät. De tittade så ledsamt på mig. Kanske de kände av min rädsla tänkte jag, därför tittar de på mig så. Jag tittade igen på min bror som lekte. Fortfarande kunde jag inte fatta, varför är han, min lille bror precis som vanligt och varför är jag sådan. Vad är det som händer med mig? Varför jag kan inte leka? Varför är jag så rädd och inte glad? Jag tittade på de som var kvar där, alla var ledsna och pratade tyst så att jag kunde inte höra vad de pratar om. Det blev mindre och mindre folk där, till slut var bara närmaste släkt kvar på platsen. Nu kunde jag tydligt se de som var kvar bland de var min farmor. Jag tittade på henne och såg att hon har gråtit, farmor var inte heller som vanligt.

Efter en stund kom min mosters man fram till mig och frågade om jag ville plocka blommor till mamma tillsammans med han i min lillebror. Jag var bara tyst och kunde inte säga någonting. I detta ögonblick kom min lillebror och drog iväg min mosters man. Det var en lättnad för mig eftersom jag ville inte plocka blommor till mamma, det kändes konstigt på något sätt, fortfarande kände den hemska rädsla och helst ville jag sitta kvar på platsen jag satt och inte röra på mig.

Jag satt där och tittade på min lillebror som plockade blommor med sina små händer. Han gick och visade upp blommor som han hade plockat. När han har visat blommor åt alla frågade min mosters man honom : "Ska vi nu ge blommorna till mamma" "JA!" sa ju min lillebror. I samma ögonblick som min lillebror sa det, kände jag ännu mer rädsla och någon slags obehag. Mitt hjärta slog så hårt och snabbt, men ändå fortsatte jag att titta på min lillebror och väntade på vad som skulle hända. Med blommor i sina små händer satte sig min lillebror vid mammans grav som var täckt med massor av nygrävda jord. Jorden var så svart

och jag kände lukten från nygrävda jord och gräset. Jag hör fortfarande min lillebrors ord som var inte så tydliga, men det var inte alls konstigt min lillebror var bara 2 år gammal.

Rädslan, lukten från nygrävda jord och min lillebrors ord : "HÄR FÅJ DU BOMMOR MAMMA " kommer jag aldrig att glömma och jag var bara 4 år gammal. °